

Streszczenie. Katecheza V. Ks. Wojciech Kućko. Nawrócenie szansą na odnalezienie nadziei

Nawrócenie jest ważną przestrzenią działania chrześcijanina, w której może odkryć wielorakie formy nadziei. Nawrócenie polega na całkowitym zwróceniu się człowieka ku Bogu, co możliwe jest dzięki działaniu łaski uświęcającej. Teologowie rozróżniają dwa rodzaje nawrócenia: „pierwsze” związane jest z przejściem człowieka ze stanu pogaństwa, niewiary do wiary w Jedyne Boga, co ma miejsce w sakramencie chrztu św.; „drugie” nawrócenie to długotrwały, ciągły proces przemiany, uwrażliwiania sumienia na wartości chrześcijańskie i życie według Ewangelii. W tych dwóch rodzajach nawrócenia widać wyraźnie, jak bardzo mocno jest ono związane z nadzieją chrześcijańską.

Jan Paweł II stwierdza: „Na dar nadziei trzeba zwrócić szczególną uwagę zwłaszcza w naszych czasach, w których wielu ludzi – a także sporo chrześcijan – szamota się między iluzją i mitem nieograniczonej zdolności samozbawienia i samorealizacji a pokusą pesymizmu w obliczu licznych rozczarowań i niepowodzeń”. W tym kontekście bardzo ważne jest nie tylko dbanie o własną nadzieję, ale także pomaganie innym w ciągłym nawracaniu ich serca, by jej również nie stracili.

Jezus w Nowym Testamencie ogłasza orędzie o nawróceniu, zaprasza swoich słuchaczy do wypełniania przepisów Prawa i nadaje im jednocześnie nowe znaczenie, uświadamiając konieczność przepajania Prawa duchem. Owocem nawrócenia osób i społeczeństwa jest budowanie „cywilizacji miłości”.

Kolejnym elementem drogi nawrócenia, która daje szansę nadziei, jest niewątpliwie spotkanie z Bogiem Miłosiernym w sakramencie pokuty i pojednania. Ustanowiony przez Chrystusa jest przestrzenią działania Boga w świecie poprzez ludzi, którzy otrzymują odpuszczenie grzechów i nadzieję na nowe, pełne entuzjazmu odpuszczenie grzechów i nadzieję na nowe, pełne entuzjazmu działanie. Nie należy jakości nawrócenia mierzyć jedynie postami, przywdziewaniem szaty pokutnej, lamentacjami. Prorok Joel napomina: „Rozdzierajcie wasze serca, a nie szaty” (2,13).

Warto zauważyć jeszcze jeden wymiar nawrócenia o którym mówił Jan Paweł II: „nawrócenie ekologiczne”, które wyraża właściwy sens różnych starań o dobro

środowiska naturalnego, ziemi, na której przyszło żyć i działać człowiekowi. Rozwój cywilizacji sprawił, że zamiast prawdziwie czynić sobie ziemię poddaną, człowiek zaczął być bezdusznym wyzyskiwaczem dóbr natury. Celem takiego nawrócenia ekologicznego powinno być przywracanie właściwej równowagi między światem stworzonym a Stwórcą, między człowiekiem a Bogiem, a także między człowiekiem a innymi stworzeniami.

Temat nawrócenia ekologicznego jest jednym z ważniejszych w encyklice *Laudato si* papieża Franciszka. Na wzór św. Franciszka z Asyżu konieczne jest podjęcie w naszych czasach procesu nawrócenia ze stworzeniem, które nie oznacza jedynie polepszenia postaw i działań pojedynczych osób.

W związku z Rokiem Świętym 2025 papież Franciszek proponuje jeszcze jedną formę wyrażania postawy nawrócenia, która może prowadzić do umacniania nadziei w człowieku. Jest nią pielgrzymowanie, wyrażające sens nadziei chrześcijańskiej.